

Glosa mea - GS

Gabriel Stănciulescu

Glosa mea - GS

Mă "spovedesc", să fiu om bun,
Sunt prudent, cu anii severi,
Cu greu din gânduri mă adun,
Azi mă stârnesc mai greu ca ieri;
Și iar mai calc pe o piață,
Iar mă întorc la ștregării;
Printre nori zăresc o oază,
Privind prin ochii cenușii.

Nu-mi spuneți voi cât să iubesc,
Nu-s uzanțe nici canoane,
Lăsați-mi dreptul meu, lumesc,
Iubesc mult și fără toane;
Eu n-am tânjit la bun străin,
Nu am condiții, nici nu pun,
M-au lovit, dar nu mă înclin;
Mă "spovedesc", să fiu om bun.

Pășesc discret prin rostul meu,
Fac pași mărunți și calculați,
Am fost atent, dar nu-s mereu
Și mulți din ei au fost ratați;
Nu mi-e ușor și nici nu vreau,
Să-mi fac bilanțuri din poveri,
Un realist, îmi spun pe șleau:
Sunt prudent, cu anii severi.

Nu am sperat și nici nu sper,
Să am rodul pe de-a moaca,
Știam că totu-i efemer
Scapi, de greu, când bate toaca;
Și crucea singuri o purtăm,
Printre sori razele apun,
Apoi greșeala ne-o iertăm;
Cu greu din gânduri mă adun.

Teama iar m-a prins de mână,
Azi o ignor și nu-i zâmbesc,
N-a fost și nu-mi va fi stăpână,
Dar eu simt că îmbătrânesc;
Calendaru-și strânge anii

Adun, cu sufletul, averi,
Se bucură, în ei, dușmanii;
Azi mă stârnesc mai greu ca ieri.

Nu știu ce vor ciudații,
Le pasă lor de... Eul meu,
Tot ce spun sunt aberații,
Mă rog, să-i ierte Dumnezeu;
Ma bate vântul, prin destin,
Țin strâns de câte o rază,
În brațe prind câte-un ciulin
Și iar mai calc pe o piază.

M-ai durut, tu viață bleagă!
Nici n-ai știut că te iubesc,
Ți-ai făcut norma întreagă
Când m-ai trimis să huzuresc;
Mi-am dorit zile senine
Și curtea plină cu copii,
Dar s-a stins visul în mine;
Iar mă întorc la ștrengării.

Statornic, cum mi-e firea, sunt,
Am sperat că-i întâmplare,
Am suferit și doare crunt,
Dar căzusem în picioare;
Anii zboară, sus, pe-o rugă,
Sunt soldatul lor de pază,
Dau un pinten, să nu fugă;
Printre nori zăresc o oază.

Timpu-i să îmi fac bilanțuri;
Au fost aievea și-au plecat,
Cu părinții, printre haruri,
Ne prindeau zorii, la narat;
Des închid ochii și oftez,
Eram cu toții... printre vii,
Acum mi-e teamă să visez
Privind prin ochii cenușii.

Privind prin ochii cenușii,
Printre nori zăresc o oază;
Iar mă întorc la ștrengării,
Și iar mai calc pe o piază;
Azi mă stârnesc mai greu ca ieri,
Cu greu din gânduri mă adun,
Sunt prudent, cu anii severi,
Mă"spovedesc", să fiu om bun.

POEZII ONLINE

Autor: Gabriel Stănciulescu
Drept de autor rezervat